

for, om Varetægtsfængsel maa anvendes, medens det ikke er tilstrækkeligt, at Strafferammen for den paasigtede Forbrydelse overstiger Hæfte. Endvidere mener Udvalget, at Grundlovens Bestemmelse, om end den direkte kun har for Øje den Situation, at der endnu ikke er faldet Dom i Sagen, og hvor det derfor stiller sig som usikkert, om den Sigtede overhovedet vil blive idømt Straf, dog i alt Fald analogisk bør bringes i Anvendelse, naar der er faldet Dom, saaledes at altsaa Varetægtsfængsel kun kan anvendes, naar der er idømt højere Straf end Hæfte.

Justitsministeriet kan ikke følge Retsplejeudvalget i denne Opfattelse. Ministeriet ser ikke noget Grundlag for den Antagelse, at et Skøn over den konkrete Straf efter Grundloven skulde være afgørende for Anvendelse af Varetægtsfængsel, og skal i saa Henseende henvise til, at det i Motiverne til det af Proceskommissionen af 1892 udarbejdede, i Rigsdagssamlingen 1901—02 fremsatte Forslag til Lov om Strafferetsplejen (Rigsdagstidende 1901—02 Tillæg A., Sp. 3036) udtales, at man i Praksis forstaar Grundlovens Bestemmelse saaledes, at Varetægtsfængsel kun er udelukket, naar Strafferammen for den paagældende Forseelse ikke overstiger simpelt Fængsel. Ej heller mener Justitsministeriet — hvilket er det afgørende —, at Grundlovens Bestemmelse tager Sigte paa at begrænse Anvendelsen af Varetægtsfængsel over for Personer, der allerede er dømt til Frihedsstraf for den paasigtede Forbrydelse. Dette bestyrkes ogsaa ved, at de af

Proceskommissionerne af 1868 og 1892 udarbejdede Udkast ikke indeholdt nogen Regel om, at Fængslingen bortfalder, naar den idømte Straf ikke oversteg en vis Størrelse. Og som foran anført er der ikke samme Betænkelse ved Fængslingen, naar der er faldet Dom i Sagen, som forinden dette Tidspunkt, hvorfor en analogisk Anvendelse af Bestemmelsen maa anses for mindre naturlig.

Under Hensyn til den rejste Tvivl har Justitsministeriet dog ikke villet fastholde Forslaget, og man har derfor til Hensigt i Stedet at søge gennemført en Ændring af Straffeloven, saaledes at den i Straffelovens §§ 109 og 117 indeholdte almindelige Hjemmel til Anvendelse af Hæftestraf for de i Kapitel 12 og 13 omhandlede Forbrydelser bortfalder, idet det for disse Forbrydelser er af ganske særlig Betydning, at der aabnes Adgang til at opretholde Fængslingen, indtil Straffafsoningen kan paabegyndes.

Til Forslagets § 2.

Da Ændringerne til §§ 721 og 962 knytter sig til Forslaget om Ændringer i og Tilføjelser til Borgerlig Straffelov af 15. April 1930, der ogsaa gælder for Færøerne, er det Hensigten, at disse Bestemmelser skal træde i Kraft paa Færøerne samtidig med Forslaget om Ændringer i og Tilføjelser til Borgerlig Straffelov.

Iøvrigt vil Forslaget eventuelt blive sat i Kraft paa Færøerne ved særlig Lov.